

Hrotkó Lőrinc (1943–2020)

A Mátyusföldön, Taksonyfalván született. Az Árpád unoka, Taksony fejedelem hagyomány szerinti temetkezési helyén. Alig négyéves, amikor családjával, sok honfitársunkkal egyetemben szülő-

földjéről elüldözik. Az egykori Magyar Királyság Pozsony vármegyéjéből – ma Nagyszombati kerület, Galántai járás – a Bácskába kerülnek. A hont kereső földönfutókat Vaskútra menekítik.

Egy istenhívó, ötgyermekes szerető család legkisebb gyerekeként nevelkedik. A helyi általános iskola után a közeli Baján, a III. Béla Gimnáziumban érettségizik, kiválóan. Hamar kiderülnek szerencsés adottságai, jó képességei. A tanulás neki nem gond. Amit megtanult azt tudta, nem felejtette. Széles körű műveltsége, alapos ismeretei, nagy tájékozottsága sem teszi elbizakodottá, mindig szerény ember marad. Hajtja a világ megismerése, különösen vonzódik az erdőhöz.

Érdeklődésének megfelelően Sopronba, erdőmérnök-hallgatónak jelentkezik. Az akkori szokásos előfelvételi év után kezdheti meg tanulmányait. 1967-ben szerzi meg erdőmérnöki oklevelét, az ismét egyetemi rangra emelt intézményben, az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán.

Szakmai pályafutása ahhoz a tájhoz kötődik, ahol a környező világra eszmélt. A Duna-mente, a Homokhátság és tolnai dombok erdeit szolgálta. A Baja székhelyű erdőgazdaság erdőművelője lesz. 1971-ben növényvédő szakmérnök diplomát szerez a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen. Dolgozik és tanul. Közben pályázik a soproni Erdővédelmi Tanszék tanársegédi állására. Sajnos sikertelenül. Felkészültsége, rátermettsége ellenére elutasítják, mert vallásos. A klerikális meggyőződése miatt – amint nevezték – kizárták az ifjúság, az oktatás köréből. Egy élet tanúsítja: a szakmánk, az erdő kárára.

1972-ben erdőfelügyelő lett. Az igen sokszor át- meg átszervezett, átnevezett szervezet bajai osztályán dolgozott mindvégig, majd vezette azt nyugdíjazásáig. *„Egész életében két dolognak élt: a munkájának és a tágabb értelemben vett családjának. Ő volt az a legkisebb testvér, a következő generációnak pedig az a nagybácsi, akire mindig lehetett számítani... Ő volt a família élő lexikonja. Lőrinc végtelenül figyelmes volt, aki soha nem felejtette el senki születésnapját, névnapját, házassági évfordulókat és egyéb jeles családi napokat. Az erdő szeretete egész életét végig kísérte. A rendszeres gombászás, a vadászat is közel állt hozzá”* – hangzott el a temetésén.

Munkáját nagy szakértelemmel, eredményesen végezte. Az erdőművelés érdekelte, az erdőtípológia és az ártéri erdők felújítása foglalkoztatta. A megismerés öröme fon-

tos volt számára. Kereste a lehetséges választ a tudomány kérdéseire, kereste a létezőt a Létből. Megfigyeléseit ugyan szakkikkekben nem közölte, de azokat az érdeklődőkkel szívesen megosztotta. Akadt mindig egy-egy szórakoztató történet, ami oldottá tette, színezte a létező világ összefüggéseit, magyarázatait.

Szakmai megállapításai, felvetései, erdőértő meglátásai több erdészgenerációban is elismerésre találtak. Hozzáértő szakemberként ragyogó felkészültsége gyakran lenyűgözte hallgatóságát. Társaságában minden erdőjárás élménye – műszaki átvétel, vadászat, gombászás – ismeretek bővülésével is járt.

Személyisége és erkölcsi jelleme képesé tette az állhatatosságra. Erős jellemét bizonyos egyformaság és szabályszerűség tükrözte: a jóakarát készsége uralta egész életét. Belső rend és kiszámíthatóság, a természet rendjének megfelelően. Hűséges ember volt. A hűség nagy erény, a lélek gyümölcse. Hű maradt Istenhez, hű volt a nagyobb közösséghez, a nemzethez, hű maradt a haza egy vidékéhez, ahhoz a tájhoz, ahol otthonra talált. Munkásságát 2003-ban Pro Silva Hungariae-díjjal ismerték el.

Nyugdíjazásától kezdve egészsége sajnos rohamosan romlott. A segítő, öntevékeny létezés helyett egyre inkább a kiszolgáltatottság, a másokrautaltság lett a fájdalmas valóság. A rászakadó csapásokat – az emberi tudás és cselekvés korlátai között – megújuló lélekkel viselte. Állapotában megnyugvással adta vissza lelkét Teremtőjének.

Nagybőjtben, oculi szombatján – római katolikus szertartás szerint, részvétellel övezve – kísértük utolsó útján a vaskúti temetőben. Az évfolyam-, csoport-, kamer- és munkatárs, Hardi László köszönt el az elhunyt jó baráttól. Isten veled Lőrinc! Nyugodj békében!

Nyúl Bertalan

Timár György (1953–2020)

Kedves Gyuri! Hátrahagyott szeretteid ezzel kapcsolatos kérésére is tekintettel, erdész szakmai életutad méltatására szorítkozva szeretnék végső búcsút venni tőled. Mégpedig nemcsak a magam nevében, hanem technikai és egyetemi évfolyamtársaid, bakonyerdős munkatársaid, illetve erdőtervező, erdőfelügyelő, oktató, kutató, természetvédő kollégák nevében is, akikkel közösen vettél részt a farkasgyepűi erdőket érintő, néha szó szerint küzdelmes feladatok megoldásában.

Timár Gyuri az általános iskola elvégzése után 1967-ben nyert felvételt a Soproni Erdészeti Technikumba. Ez az évfolyam volt az utolsó, akik a középiskolát megelőzően még egyéves szakmai előgyakorlaton vettek részt. Ezt Gyuri az Észak-Zalai Erdőgazdaság Baki Erdészeténél töltötte.

Az iskolába kerülve technikai évfolyamtársai és tanárai hamar felfigyeltek rendkívüli szorgalmára, gyors felfogóképességére és logikus gondolkodására. E jó tulajdonságainak köszönhetően jeles tanuló volt, végig a technikum legjobb három diákja közé számított. Azonban nemcsak a tanulásban, hanem szorgalmasan gyakorló tornászként a sportban is kiváló eredményeket ért el. A technikumot 1972-ben fejezte be jeles eredménnyel, majd ugyanebben az évben sikeresen felvételizett az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára.

Előfelvételi hallgatójelöltként a 11 hónapos kötelező sorkatonai szolgálatot Szentesen egy műszaki alakulatnál töltöttük. Gyurit, gyöngybetűs kézírásának köszönhetően, az alakulatunk írkokává választották ki. Aki volt katona, tudja, hogy az írkokoknak legtöbbször van némi befolyása a parancsnokokra. A laktanyában, a rövidített szolgálati idő miatt elég keményen bántak velünk, de Gyuri lehetősége keretein belül, taktikusan igyekezett közbenjárni, hogy könnyebben elviselhető legyen számunkra a katonaelet.

A katonai szolgálatot követően 1973-ban kezdtük meg az egyetemi tanulmányainkat. Gyuri az évfolyamon belül annak a tanulócsoporthoz tartozott, amelyben én is tartoztam. A tanulócsoporthoz vezetői feladata azzal járt, hogy a tanulás mellett a kollégiumi élettel, tanulmányi eredményekkel, ösztöndíjakkal járó ügyes-bajos dolgainkat is intéznie kellett. Csoporttársaiként a gyakorlati órákon egyöntetű elismeréssel figyeltük, hogy a technikumból hozott és az egyetemen szerzett ismereteit magától értehető magabiztossággal alkalmazza a szakmai feladatokban.

Az egyetemi éveink alatt egyetlen előadásról vagy gyakorlatról sem hiányzott. Az előadásokon lényegbevágó, kerek mondatokba foglalva, legendás gyöngybetűs írással mindent jegyzetelt. A vizsgákra való felkészülések alkalmával jól olvasható, kézírásos jegyzeteink mi, csoporttársai is hasznélvezői voltunk, mert azokat mindig szívesen adta kölcsön. A csoportból néhányan pedig – vele ellentétben – nem igazán tartoztunk az előadások lepedénsabb látogatói közé.

Gyuri szorgalmának, jó felfogóképességének köszönhetően harmadik évfolyamtól már népköztársasági ösztöndíjas volt. Az erdőmérnöki képesítést 1978-ban kitüntetéses oklevéllel szerezte meg. Az egyetem elvégzését követően – tanulmányi eredményei elismeréseként – miniszteri kitüntetésben részesült.

1978. szeptember 1-jén kezdte meg munkáját a Balaton-felvidéki Erdő- és Felfeldolgozó Gazdaságnál, a Bakonyerdő Zrt. jogelődjénél. Erdőmérnök-gyakornok volt a Keszthelyi Erdészetnél, majd 1979 áprilisától Pétfürdőn az Aprítéktermelő Üzemenél dolgozott, ahol az akkor zajló nagy volumenű beruházás építészeti munkálatait koordinálta.

1980. januártól a Balatonfüredi Erdészeti fahasznélati tevékenységét irányította műszaki vezető beosztásban, majd még az év

október 1-jétől a Farkasgyepői Erdészet vezetésével bízták meg. Fiatalos lendülettel, de határozott elképzelésekkel kezdte erdészvezetői munkáját.

Németh Sándor a Bakonyerdő történetét feldolgozó könyvében a Farkasgyepői Erdészet bemutatását így kezdi: „Erdésznek lenni, a természetben élni, fűvel-fával, vad-dal foglalatokodni mindenhol szép és jó dolog. Ott pedig, ahol szívet, szemet gyönyörködtető a táj, tüdőt javítóan finom a levegő és égig érnek a fák, ott egyszerűen csodálatos. Ilyen hely Farkasgyepű”.

Timár Gyuri egyetlen munkáltatójánál dolgozott 38 éven át, melyből 36 évig a Farkasgyepői Erdészetet vezette erdészvezető, majd – címváltozással – erdészeti igazgató beosztásban. Munkáját egészen a 2016. évi nyugdíjba vonulásáig tiszteséggel, lelkiismeretesen, legjobb képességeinek megfelelően végezte, felettesei és kollégái mindenkor elismerték tevékenységét.

A Farkasgyepői Erdészet a vezetése alatt mindig az erdőgazdaság legjobb, legmegbízhatóbb erdészetei közé tartozott gazdasági és szakmai szempontból egyaránt. A térségben zajlott bauxitbányászat okozta külszíni sebek biológiai rekultivációja terén végzett munkáját dicsérik azok az erdőtelepítések, melyek révén a közel 100 hektáros holdbéli iharkúti tájba ismét visszatért az élet.

Szakmai tevékenységéhez kötődik az erdészeti területén végrehajtott számos közjóléti fejlesztés, melyek közül kiemelkedik az 1936. évi erdészeti kutatói világkongresszuson bemutatott erdőfelújítási és erdőnevelési kísérleteknek, valamint az erdőművelés neves professzorának emlékét állító Roth Gyula Tanösvény létrehozása.

Közjóléti fejlesztéseiként elhíresült a hamuházi Gyilkos-tó környezetének pihenési célokra történő kialakítása, a csehbányai Malasics-ház turistaházzá fejlesztése, valamint az Országos Kéktúra vonalán pihenőhelyek, fahidak létesítése is.

Nevéhez fűződik az erdészeti üzemi úthálózatának jelentős mértékű kiépítése is. A természetes folyamatokra alapozó, ugyanakkor véghasználati lehetőségeket optimálisan kihasználni törekvő erdőfelújítási módszerek az ő irányítása alatt váltak általánossá az erdészetnél.

Vallotta, az erdész szakmára azért van szükség, hogy az ember az erdő által nyújtott javakat hasznosítani tudja, de oly módon, hogy maga az erdő örökké fennmaradjon. A természetes felújítási módszerek gyakorlati alkalmazása terén végzett kiemelkedő munkája elismeréseként 2015-ben az erdészeknek adható legmagasabb állami szakmai kitüntetés a Pro Silva Hungariae díjat adományozta számára a földművelésügyi miniszter.

Az évtizedek során megszerzett tudását, szakmai tapasztalatait szívesen osztotta meg másokkal. Hosszú éveken át örömmel fogadta a szakmai tanulmányutakra érkező egyetemi hallgatókat, középiskolás diákokat. Talán nincs is olyan Sopronban végzett, gyakorló erdőmérnök az országban, aki legalább egyszer ne járt volna az ő kíséretében a farkasgyepői bükkösökben. 2004-ben az erdőmér-

nök-hallgatók gyakorlati képzésében végzett tevékenységének elismeréseként a Nyugat-Magyarországi Egyetemtől megkapta a címzetes egyetemi docensi címet.

2003-tól nyugdíjazásáig tagja volt a Bakonyerdő Zrt. Felügyelő Bizottságának. 1974 óta tagként részt vett az Országos Erdészeti Egyesület munkájában, 2010-től nyugdíjba vonulásáig pedig az egyesület Pápai Helyi Csoportjának elnöki tisztét is betöltötte. Közvetlen környezete iránti elkötelezettségét fémjelzi, hogy 2014-ben

Farkasgyepű Önkormányzata a Farkasgyepűért érdememmel tüntette ki.

Kedves Gyuri! Az itt jelen lévő diák- és pályatársaidal együtt abban a meggyőződésben köszönünk el tőled, hogy nagy odaadással, kiváló szakmai színvonalon teljesített erdőmérnöki munkásságod révén – a rád olyannyira jellemző – gyöngybetűkkel beírtad a nevedet a gypői erdők méltán nagy hírű történetébe. Üdv az Erdésznek! Szervusz Gyuri! Nyugodj Békében!

Vaspöri Ferenc

Maroknyi hős a szirt fokán

Talán nem haragszik meg az Olvasó, ha az országos járványügyi vészhelyzet korlátozásait szem előtt tartva, a múlt havi cserháti barangolás után, most csak egy macskaugrással északnyugatabbra invitálom, szűkebb pátriám természeti és történelmi értékeinek kifogyhatatlan tárházába, a Börzsönybe. Igaz, ha már minden szentnek maga felé hajlik a keze, akkor ezt egy országos nevezetesség, nemzeti történelmi emlékhely kedvéért teszem, melyet mindenki ismer, de viszonylag kevesen láttak.

Tulajdonképpen azzal is kezdhethetném, hogy a Nógrádi-medence nyugati fele, az Ipoly-folyó és a Börzsöny északkeleti hegytájai fölé emelkedő nevezetes Drégely várának romjai kapcsán aligha tudok újat mondani.

A török kori Hódoltság területi kiterjesztése idején, az 1552-es esztendő hadjáratainak sorában, az esztergomi érsek tulajdonában lévő kis erősség, a Felső-Magyarország felé tartó utak utolsó parányi védműve volt. Mögötte szabad az út Korpona, Selmechánya, Körmöcbánya, Zólyom és Besztercebánya felé.

A költőink által megénekelte Szondi György és hős várvédő végvári vitézeinek történetét sokan már az iskolai tanulmányaik óta jól ismerik. A vár részletes bemutatását ki-kí könnyedén megtalálhatja, majd 200 év szakirodalmi tárja fel kellő mélységben.

A 444 méter magas, a környező erdőborította táj fölé relatív 230 méterrel magasodó, meredek oldalú várhegyen ár-

válkodó romokat látni kell ahhoz, hogy megértsük és átéljük mit is jelentett ebből a vékony falú, nem éppen erődítménynek, inkább vadászkastélynak nevezhető, a mulatságot, jó kedvet szolgáló, majd hirtelen hadi célokra összetákoltt erősségből, Ali budai pasa vérszomjas, 8-10.000 főt számláló seregére letekinteni. És szembeszállni a túlélés és a győzelem minden reménye nélkül.

Ki vethetné a követ Szondira, ha úgy dönt nem küldi mézszárszékre értelmetlenül 146 fős kis védőcsapatát – seregnek nem nevezném – és elhagyja a szirt fokán álló, az ostrom visszaverésére, de még csak időleges visszatartására is teljesen alkalmatlan sásfészket.

A mai kor emberének szemével nézve ez maga az abszolút elmebaj. Pedig csupán egyenes jellem, bátorság, becsület, akarat és elszántság állt őrt a falakon a végsőkig. Szondi éveken át hiába levelezett, kért, könyörgött, hogy az ingatag falakat javítsák meg, kapjon harci eszközöket, katonát, lőport, ágyút. Érdektelenség mindenütt, vagy csak csekély látszat megoldások. De az őrhelyét nem hagyta el.

Azzal és úgy küzdött, ami rendelkezésre állt. A kaputorony szétlövetezése után, az omladozó kőfalak között még egy sok ezres gyalogsági rohamot is sikerrel visszavertek. De Drégely tarthatatlan volt, megadásról pedig szó sem lehetett. S mivel nem akarták megvárni, hogy a falak között koncolják fel őket, végvári módra kicsaptak a törökök hullámzó tömegére.

Ha az alapfalakról letekintünk a tájra, képzeletünkben pedig megjelenik a lőporfüstbe és vérszagba burkolt ostromló sereg, talán átérezhetjük egy pillanatra milyen lelki nagyság és testi erő lakozott a végső rohamra induló maroknyi hősben ott fenn, a rommá lőtt szirt fokán. Főleg annak tudatában, hogy a nem messze fekvő Szécsény vagy Hollókő minden ellenállás nélkül adta meg magát. Igaz ott nem csak magyarok álltak szemben az ellenséggel.

Szöveg és kép: **Nagy László**

Főtitkári gondolatok járványhelyzet idején

Online Küldöttgyűlés

2020. április 17. 11 órakor az Erdészeti Információs Központ előadótermének négy sarkában egy-egy asztal székkel. Mi lehet ez? Tehetnénk fel a találós kérdést, amelyre még két hónappal ezelőtt senki sem adta volna azt a választ, hogy az Országos Erdészeti Egyesület Küldöttgyűlése. Pedig így történt.

Március elején cégbírószági végzést kaptunk, amely kötelezte Egyesületünket, hogy 45 napon belül pontosítsa a korábban elfogadásra benyújtott Alapszabályát. Ehhez Küldöttgyűlés összehívása szükséges, amely természetesen nem jelenthet problémát, hiszen a munkán túl sokan az újabb találkozás lehetőségét, örömét látjuk benne. De a járványügyi veszélyhelyzet – mint oly sok dologba az életünkbe – itt is közbeszólt. Online felületen kell lebonyolítanunk azt, amiről meggyőződésünk volt, hogy csak személyes jelenlét mellett lehetséges.

Megfelelő szoftveres háttérrel biztosítani, kitalálni a jogszerű azonosítás és távzavazás módját, mindezt úgy, hogy belső szabályzatainknak és a jogi előírásoknak megfeleljünk. Nem egyszerű kihívás volt, de sikerült!

Cégbírószághoz benyújtott beadványunkat elfogadták, a rendkívüli online Küldöttgyűlésünket szabályosnak találták. Mi, erdészek szeretjük tudatosítani, hogy mi mindenben járunk élen, de azt talán nem gondoltuk volna, hogy a kihirdetett veszélyhelyzet során mienk lesz az első online küldöttgyűlés, amelyet a cégbírószág elfogad.

Köszönet illet ezért mindenkit, aki segítette a Küldöttgyűlés folyamatát. Külön köszönet minden Küldöttnek határon innen és túl, akik rendkívül fegyelmezetten, többen is megadva a módját fehér ingben, erdészöltönyben segítettek több száz kilométeres távolságból is Egyesületünket.

Négy asztal: egy asztal az elnöknek, egy a főtitkárnak, egy a hitelesítő ügyvédnek, egy pedig a technikai háttérrel biztosító informatikusnak. Nemsokára az egyik asztal megüresedik, újabb Küldöttgyűlés lesz, elnököt választunk.

Jó szerencsét! Üdv az Erdésznek

Elmer Tamás főtitkár

HASZNÁLJA TAGSÁGI KÁRTYÁJÁT!

Az Országos Erdészeti Egyesületben fennálló tagságot 2012-től tagsági kártya igazolja. Az OEE-kártya tulajdonosa egyre több kedvezményt vehet igénybe a különböző vásárlási lehetőségektől kezdve a vadászházi szállásokig. Az aktuálisan elérhető kedvezmények listája a www.oee.hu oldalon olvasható, évente egy alkalommal az *Erdészeti Lapok* is közli.

Az Egyesület vezetése a kártya használatára biztat minden egyesületi tagot! A kedvezményrendszer igazi értékét, minél szélesebb körű elfogadottságát a rendszeres kártyahasználat alapozza meg. A kártya névre szól, sorszámmal és vonalkóddal van ellátva, az Egyesület titkársága évente érvényesíti. A 2020-ra szóló érvényesítő matrikát azok a tagok kapják meg az *Erdészeti Lapokon* keresztül, akik határidőre eleget tesznek az adott évre vonatkozó tagdíjfizetési kötelezettségüknek.

A kedvezményrendszerről és a tagsági kártyával kapcsolatos bármely kérdésben felvilágosítás kérhető az Egyesület titkárságán (titkarsag@oee.hu, 06 1 201 6293) vagy a helyi csoportok titkárainál.

Partnereink:

**EZ A VÁLASZTÁS
EGY ÉLETRE SZÓL.
STIHL. ÉS KÉSZ.**

STIHL MS 261 C-M
BENZINES MOTORFŰRÉS

246 900 FT HELYETT
226 900 FT

Az akciós ár 2020. május 31-ig, vagy a készlet erejéig érvényes.

STIHL